Дотулись до обличчя мого
Незрівнянним, люба, твоїм,
Щоб кохання чистий вогонь
Розвіяв сумніву дим

І в криницях наших очей
Зазоріли серця на дні,
Щоб було нам замало ночей
І не менше було нам днів,

Щоб радість нашу і біль
У душу з душі перелить.
Хай п'янить нас з тобою хміль
Твоїх і моїх перволіть —

Тих, що нашими стали на все,
Коли ми не були ще ми.
Хай кохання крило нас несе
Над байдужости урвищами,

Заперечивши неміч і тлінь,
В потойбічні, кохана, світи,
Щоб з полону жадань і велінь
Нам з тобою повік не втекти.